

ג'ף ג'קסון ז"ל

לפני שבוע ציינו את יובל השמונים של תנועת הבונים בבריטניה. החברות שלי ושל ג'ף קשורה בקשר חזק לכל מה שהתנועה הייתה בשביל כולנו. נפגשנו לראשונה במחנה הבונים לפני ששים שנה. ג'ף היה מלידס, ואני מלונדון, ולכן הדרך היחידה שבה היינו יכולים להיפגש הייתה במחנה הבונים.

אחר כך היינו ביחד בהכשרה ברדינג. שם התהדקה החברות בינינו. ג'ף היה חבר נאמן, מאמין גדול ברעיונות שעליהם התחכנו, ומגשים בכל נפשו. הוא היה עובד קשה בעבודות השונות, ומשתתף בכל השיחות והדיונים שקיימנו. אחר כך ג'ף חזר ללידס והלך לאוניברסיטה ללמוד חקלאות על מנת להכשיר את עצמו לעלייה ולחיים בקיבוץ. יחד עם החקלאות הוא למד גם כלכלה. אני

הגעתי ללידס כ-MOVEMENT WORKER, כלומר כמדריך, ואחראי לכל הפעילויות של הבונים בעיר. ג'ף, שהיה כאמור סטודנט, היה מעורב מאד בכל מה שקשור בתנועה ובמדינת ישראל הצעירה, ועזר לי רבות להשתלב בעבודתי ולהכיר את כל מי שהייתי צריך להכיר.

עם תום לימודיו, ג'ף עלה ארצה ישר לכפר-הנש כאן הוא עבד בחלסה תחת ניהולו של איזי דיבון ז"ל. מאוחר יותר הוא החליף את איזי בריכוז הענף. כעבור שנה, כשאני, יחד עם קבוצת חברים וביניהם דוריס ווייט ז"ל ותבדל לחיים ארוכים יוהנה פוטש, עלינו ארצה, היה זה ג'ף שקיבל את פנינו בנמל חיפה ונסע אתנו במשאית של הסוכנות כל הדרך לכפר-הנשיא, דרך קיבוצים ויישובים בכל הצפון. הנסיעה הזאת נמשכה כמעט כל היום, ועד היום הזה הזיכרון הראשון שלי מהעלייה לארץ קשור בליווי של ג'ף לקיבוץ.

היינו שכנים בצריפים. עבדנו קשה. ג'ף שעבד בחלסה היה קם כל בוקר בשעה ארבע וחוזר מהעבודה לקראת ערב. ואז, כשחזרנו מהעבודה, אם לא נפלנו על המיטה ונרדמנו בבגדי העבודה עד למחרת בבוקר, היינו יושבים ומדברים, מקטרים על העייפות ועל חיי הרווקות. חיי הקיבוץ, וביניהם רבים מחברינו, היו קשורים למשפחותיהם ולילדיהם, אנחנו היינו רווקים צעירים שמחפשים חברת בחורות, ומקווים למצוא מישהי. לא לחינם קראנו לחדרים שלנו "הרווקיה". בסופו של דבר התחתנו, כמעט באותה השנה. ג'ף היה השושבין של תמר ושלי, ואני הייתי השושבין שלו ושל אניטה. אניטה לא החזיקה מעמד בקיבוץ, והם עזבו ועברו לראש פינה. הבית שהוא רכש נמצא עדיין בבעלותו בראש פינה וגרים בו עד היום הארי וברנדה. הוא שמר את הבית לא כל כך כנכס כלכלי, אלא בעיקר כעוגן כאן בארץ.

למרות שלאחר עזיבתו לא התראינו יום יום, עדיין נשארנו חברים. ג'ף עבר מחקלאות לכלכלה, המקצוע השני שרכש, והיה כלכלן בכיר בחברת "כור". הוא היה הנציג של כור באיראן בימים ששלט בה השאח, עוד לפני שדובר על האיום האיראני. בינתיים הוא התגרש מאניטה, ולאחר זמן התחתן עם ג'יל, עבר לגור

איתה בירושלים, שם גם נולד בנם אריאל.
בגלל סיבות משפחתיות הוא עבר עם ג'יל ואריאל לארה"ב, ושם חי עד מותו.
לאורך כל השנים האלה המשיך ג'ף להיות קרוב ברוחו לישראל, הוא היה
ביקורתי מאד כלפי ארצות הברית, ועל אף שלא יכול היה להרשות לעצמו
ביקורים רבים, הרי שבכל ביקור היינו נפגשים וממשיכים את השיחה מהמקום
שעזבנו לאחרונה, והשיחות אתו היו תמיד מעניינות. הוא היה אינטלקטואל
אמיתי.

כל חייו היה ג'ף איש של עבודה קשה, חבר נאמן, מסור למשפחתו ולרעיונות
שעליהם גדל, איש שיחה מרתק ואוהב ישראל. לא התפלאנו כששמענו שרצונו
היה להיקבר כאן בכפר-הנשיא. ימתקו לך רגבי אדמת כפר-הנשיא, הגליל
וישראל שכה אהבת.

תנחומינו להרבי ולמשפחתו, לג'יל ולאריאל.

אריה וולפין